The Gleaner

Vol 4 (1966)

Η «Πρότασις προς τους νέους τους Ίωνας» (1816)

Εμμ. Ν. Φραγκίσκος

doi: [10.12681/er.9663](https://doi.org/10.12681/er.9663)

Copyright © 2016, Εμμ. Ν. Φραγκίσκος

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Φραγκίσκος Ε. Ν. (2016). Η «Πρότασις προς τους νέους τους Ίωνας» (1816). *The Gleaner*, 4, 201–214.
<https://doi.org/10.12681/er.9663>

Η “ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΤΟΥΣ ΙΩΝΑΣ,,

(1816)

‘Ο Ἀ. Π. Βρετὸς βιβλιογραφεῖ τὸ ἀκόλουθο ἑπτανησιακὸ ἔντυπο : Π. Πετρίδου εἰδοποιήσις καὶ πρότασις πρὸς τοὺς νέους τοὺς Ἰωνας διὰ νὰ ἀνορθώσωσι τὴν γλῶσσαν τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος. ,αωιζ’. Φενρουαρίον κε’. Κέρκυρα. Ἐδημοσιεύθη μὲ ἄδειαν διὰ τῆς Τυπογραφίας τῆς Αἰοικήσεως¹. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σχῆμα - 8ο - δὲν παρέχονται ἄλλα βιβλιογραφικὰ στοιχεῖα. Ὁ Legrand καὶ οἱ Γκίνης-Μέξας, καταχωρίζοντας τὸ ἔντυπο στὶς βιβλιογραφίες τους, ἐστηρίχθησαν μὲ τὴν σειρὰ τους στὸν Βρετό². Τελευταῖα ὁ Ἑμμ. Μοσχονᾶς, μὲ δάση ἀντίτυπο τῆς βιβλιοθήκης Σπ. Θεοτόκη—στὴν κατοχὴ τώρα τοῦ κ. Κ. Θ. Δημαρᾶ—συμπλήρωσε ἀπὸ αὐτοψία τὶς παραλείψεις τῶν προηγουμένων καὶ ὑπέδειξε τὶς διαφορὰς τὶς ὁποῖες παρουσιάζουν στὸν τίτλο τὰ ἀντίτυπα Βρετοῦ καὶ Θεοτόκη³. Ἔτσι ἀπὸ τὴν περιγραφὴ Μοσχονᾶ προκύπτει ὅτι τὸ ἀντίτυπο Θεοτόκη εἶναι ἓνα φυλλάδιο 12 σελίδων, σὲ σχῆμα 8ο, ἀπὸ τὴν προμετωπίδα ὅμως τοῦ ὁποῖου λείπουν τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέα καὶ οἱ δύο πρῶτες λέξεις τοῦ τίτλου, ὅπως τὶς παραδίδει ὁ Βρετὸς (: Π. Πετρίδου εἰδοποιήσις καὶ), ἐνῶ, ἐξάλλου, δὲν ὑπάρχει πουθενὰ μνεῖα χρονολογίας οὔτε ἀναγραφὴ τόπου ἐκδόσεως. Διευκρινίζεται ἀκόμη ὅτι ἡ τυπικὴ φράση Ἐδημοσιεύθη μὲ ἄδειαν κλπ., εἰσέχεται στὸ τέλος τοῦ ἐντύπου. Ὡστε τὸ φυλλάδιο, σύμφωνα μὲ τὴν περιγραφὴ Μοσχονᾶ, ἔχει ἀπλῶς τὸν τίτλο : Πρότασις πρὸς τοὺς νέους τοὺς Ἰωνας διὰ νὰ ἀνορθώσωσι τὴν γλῶσσαν τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος.

Ἀντίτυπό του κατέχει καὶ ἡ Γεννάδειος Βιβλιοθήκη⁴. Κτῆμα τοῦ Γεωργίου Γενναδίου, ἡ Πρότασις ἀναδημοσιεύθηκε καὶ ἐσχολιάσθηκε, ὅπως θὰ δοῦμε, ἀπὸ τὸν Ἰωάννη Γεννάδιο ἥδη στὰ 1907⁵. Ὅπως δὲ ποτε τὸ γεγονός αὐτό, σὲ συνδυασμὸ καὶ μὲ ἄλλες μαρτυρίες ποὺ ὁλοκληρώνουν τὴν βιβλιογραφικὴ ἱστορία τοῦ φυλλαδίου, μὲ ἔπεισε ὅτι στὴν

1. Νεοελληνικὴ Φιλολογία, Β', 1857, ἀριθ. 596.

2. Bibliographie Ionienne, Α', 1910, ἀριθ. 919 καὶ Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία 1800-1863, Α', 1939, ἀριθ. 997.

3. E. B. 1800-1863. Διορθώσεις καὶ Συμπληρώσεις, π. «Ὁ Ἑρανιστής», 3 (1965) σ. 13.

4. Fam 517.

5. Βλ. σ. 204, σημ. 1, 2, 3.

ἀναγραφή τοῦ Βρετοῦ ὑπῆρχε κάποια σύγχυση ὀφειλόμενη προφανῶς σὲ ἀδλεψία. Πραγματικά, ὅπως ἀποδείχθηκε στὴν συνέχεια, στὸ ἐπίμαχο λήμμα τῆς «Νεοελληνικῆς Φιλολογίας» ἔχουν συσσωματωθῇ δύο διαφορετικὰ μεταξὺ τους ἔντυπα: ἡ *Εἰδοποίησις* ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἡ *Πρότασις* ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τῆς πρώτης, ποὺ ἀνήκει στὶς ἀντιπροσωπευτικώτερες καὶ σημαντικώτερες μεταφραστικὲς ἐργασίες τοῦ Πλάτωνα Πετρίδη¹, ἡ βιβλιογραφικὴ παράδοση ἐμφανίζεται ἐξίσου ἀλλοιωμένη: τὸ φυλλάδιο ἐπέρασε στὴν Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία μὲ τὸν πλαστὸ τίτλο: Ἐπίσπασμα μετὰ εἰσαγωγῆς, μεταφράσεως εἰς ἑνδεκασυλλάβους ἀνομοιοκαταλήκτους στίχους τῶν Τεσσάρων καιρῶν τοῦ Χρόνου τοῦ Ἄγγλου Thompson, ὑπὸ Π. Πετρίδου². Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ εἰσαγωγή, ὅπου ὁ κωνσταντινουπολίτης λόγιος ἐκθέτει τὶς ἀντιλήψεις του γιὰ τὴν νεοελληνικὴ γλῶσσα, τὴν μετάφραση τῶν «Ὁρῶν» καὶ τὴν μετρικὴ τους ἀπόδοση στὰ ἑλληνικά, κλείνει μὲ τὴν γνωστὴ μας ἀπὸ τὸν Βρετὸ ἔνδειξη: ,αωιζ' Φευρουαρίου κε' Κερκύρα³. Ἄν ὅμως ὁ τελευταῖος

1. Ἴσως εἶναι «τὸ πρῶτο ποίημα ποὺ ἔχουμε μεταφρασμένο στὴ γλῶσσα μας ἀπὸ τὰ ἀγγλικά»: Κ. Θ. Δημαρᾶς, *Ἐπαφὲς τῆς νεώτερης Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας μὲ τὴν Ἀγγλικὴν (1780-1821) στὰ Φροντιστάματα*, Α', Ἀθ. 1962, σ. 58-60. Πβ. τοῦ ἴδιου, *Προϋποθέσεις καὶ δοκιμὲς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ρωμαντισμοῦ*, Ἀθ. 1947, σ. 23 καὶ 43-44, ὅπου βιβλιογραφία γιὰ τὸν Πετρίδη.

2. *E. B. 1800-1863*, Α', ἀριθ. 949. Ἡ σύγχυση προῆλθε πιθανῶς ἀπὸ τὴν χειρόγραφη σημείωση ποὺ ὑπάρχει στὴν πρώτη σελίδα τοῦ ἀντιτύπου τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης (: «Οἱ Τέσσαρες Καιροὶ τοῦ Χρόνου. Μεταφρασθέντες εἰς ἑνδεκασυλλάβους ἀνομοιοκαταλήκτους στίχους ὑπὸ Πλάτωνος Πετρίδου»), βλ. εἰκ. 3, καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάλογη ἀναγραφή τὴν ὁποία παρέχουν οἱ Κατάλογοι τῆς Βιβλιοθήκης (: «Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν Τεσσάρων Καιρῶν τοῦ Τομσόνη» μετάφρασις ὑπὸ Π. Πετρίδου). Ἐτσι ἢ ἀλλιῶς ὅμως ὁ τίτλος τῆς Ἑλλ. Βιβλιογραφίας θὰ μπορούσε νὰ ἐλεγχθῇ σὲ δύο του σημεῖα: α) Τὸ

ὄνομα τοῦ ποιητῆ τῶν «Ὁρῶν» περνάει μὲ τὴν ἀγγλικὴ του γραφὴ (Thompson, σωστότερα θὰ ἦταν Thomson) καὶ ὅχι μὲ τὸν ἐξελληνισμένο τύπο (Τομσόνης), τοῦ ὁποίου κάνει χρῆση ὁ Πετρίδης στὴν Εἰσαγωγή. Ἄς σημειωθῇ ὅτι στοὺς τίτλους τῶν ἄλλων μεταφράσεων του, τὰ ξενόγλωσσα ὀνόματα ἀναγράφονται παντοῦ ἐξελληνισμένα, πβ. *E. B.* ἀριθ. 982, 1600, 2325, 4542, 4801 β) Τὶς λογοτεχνικὲς του μεταφράσεις ὁ κωνσταντινουπολίτης λόγιος ἢ τὶς ἐκδίδει ἀνώνυμα ἢ ὁ ἴδιος δηλώνεται στὸν τίτλο μονάχα μὲ τὰ ἀρχικῶνυμά του: Π. Π., ποτὲ ὅμως μὲ ὀλόκληρο τὸ ὄνομά του.

3. Ἡ σωστὴ λοιπὸν περιγραφή θὰ ἦταν: *Εἰδοποίησις* [ἐν τέλει τῆς εἰσαγωγῆς, σ. 6:] ,αωιζ'. *Φευρουαρίου κε' Κερκύρα. Π. Πετρίδης*. 8ον, σ. 22+2 λ., ἄνευ ἐξωφύλλου. Ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τοῦ φυλλαδίου τὸ ἐπιβεβαιώνει καὶ ὁ ἴδιος ὁ Πετρίδης ὅταν στὴν Εἰσαγωγή (σ. 6) ἀνακοινῶν πὼς διεξοδικώτερη ἀνάλυση γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ποίηση ἐπιφυλάσσεται νὰ κάνῃ στὴν

ἐσύζευξε τὰ δύο φυλλάδια ἔτσι πού νά παραπλανήσῃ τοὺς διδλιογρά-
φους, φαίνεται πὼς εἶχε λόγους νά συσχετίσῃ καὶ τὴν Πρότασιν μὲ τὸν
Πλάτωνα Πετρίδην.

Δὲν πρόκειται καὶ ἐδῶ γιὰ πρωτότυπο ἔργο. «Ἡ Ὀμιλία αὕτη,
ἣτις συνετέθη εἰς τὸ Ἀγγλικόν, ἐμεταφράσθη καὶ εἰς τὸ Ἰταλικόν, καὶ
ἡ μετάφρασίς της ἐτυπώθη καὶ ἐδημοσιεύθη ξεχωριστά». Εἶναι δὴ λωσῇ
πού ὑποσημειώνεται στὴν πρώτη σελίδα τοῦ φυλλαδίου. Ἀπὸ τὸ ἴδιο
τὸ κείμενο δὲν φωτίζεται ἡ ταυτότητα τοῦ συντάκτη τοῦ ἀγγλικοῦ πρω-
τοτύπου οὔτε τοῦ ἑλληνικοῦ μεταφραστοῦ. Τὸ μοναδικὸ στοιχεῖο πού δια-
θέτουμε ἀφορᾷ στὴν ἐθνικότητα τοῦ πρώτου: τὴν πρότασιν «διὰ νὰ ἀνορ-
θώσωσι τὴν γλῶσσαν τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος» ὑποβάλλει στοὺς νέους
ἐπτανησιῶτες «ἐνα ὑποκείμενον τῆς Ἀγγλίας»¹. Ἐπομένως ὁ Π. Χιώ-
της—στὸν ὅποιο ὥστόσο χρωστᾶμε προσεκτικὰ συλλεγμένους πληροφορίες
γιὰ τὴν Πρότασιν²—καὶ ἀργότερα ὁ Σπ. Θεοτόκης, μοιάζει νὰ ἐδιδάσθησαν
ὅταν τὴν προσέγραφαν, ἐντελῶς ἄλλωστε αὐθαίρετα, στὸν πρόεδρο τῆς
Ἰονίου Γερουσίας διακρίνων Ἑμμανουὴλ Θεοτόκη. Ἐπειδὴ ἡ Πρότασις
συνοδεύεται μὲ ἀθλοθεσία, ὁ Χιώτης τὸν διακρίνων «ἀθλοθέτη» της, δὲν
πρέπει ὅμως νὰ τὸν διεχώριζε ἀπὸ τὸν συντάκτη της, ἀφοῦ στὴν περὶ-
πτωση αὕτη οἱ δύο ἰδιότητες συμπίπτουν· τὸ φυλλάδιο ἐκφράζει τίς
γλωσσικὰς ἀντιλήψεις ἐνὸς ἀγγλοῦ οὐμανιστοῦ, πού θέλοντας νὰ προκα-
λέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπτανησίων γι' αὐτές, ἐχρησιμοποίησε ἕνα δελε-
αστικὸ ὅσο καὶ κοινὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μέσο: τὸ ἀθλοθέτημα. Ὁ
Σπ. Θεοτόκης πάλι, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς παρασύρθηκε ἀπὸ τὸν
Χιώτη, μ' ὅλο πού ὁ πατέρας του, ὁ Μάρκος Θεοτόκης, μνημονεύοντας
ἐνωρίτερα ἀκόμη τὴν Πρότασιν, ὅχι μόνο ἐπρόσεξε τὴν προέλευσίν της,
ἀλλὰ καὶ προβαίνει σὲ εὐστοχες παρατηρήσεις γύρω ἀπὸ τὴν χρονολό-
γησίν της³. Ὅπως δὲ ποτε, ἡ θέση του στὸ ζήτημα τῆς πατρότητος τοῦ
φυλλαδίου, μοῦ ἐγίνε γνωστὴ ἀπὸ μιὰ σημείωσίν του. Γραμμένη στὸ
ἐξώφυλλο τοῦ ἀντιτύπου του—αὐτοῦ πού περιέγραψε ὁ Μοσχονᾶς—εἶναι
πολὺ σαφής: «Ε. Θεοτόκη Ἑλλ. Γλῶσσα 1816»⁴.

Τὸν σωστὸ δρόμο ἀκολούθησε ἐδῶ ἕνας παλαιὸς διδλιόφιλος: ὁ

ἐκδοσὴ ὁλόκληρου τοῦ ἔργου τοῦ J. Thomson καὶ ὅχι «εἰς τὴν ἀπλὴν Εἰ-
δοποίησιν».

1. Πρότασις, σ. 6.

2. Ἱστορικὰ Ἀπομνημονεύματα Ἑ-
πανήσου, τ. Γ', Ζάκυνθος 1887, σ.
240-243. Πβ. καὶ σ. 441.

3. Ἐπικρίσεις ἐπὶ περιόδων τινῶν
τοῦ συγγράμματος τοῦ κ. Παύλου Λάμ-
πρου «Νομίσματα καὶ μετὰλλια τῆς Ἑπα-
νήσου Πολιτείας», Κέρκυρα 1885, σ. 86.

4. Βλ. εἰκ. 1. Πρόκειται γιὰ ὁδη-
γία πρὸς τὸν χρυσότυπὸν, ὁ ὅποιος πρᾶ-
γματι συμμορφώθηκε σ' αὐτήν. Ὅσο

Ἰωάννης Γεννάδιος. Ἀναδημοσιεύοντας τὴν Πρόταση ἀπὸ δικό του ἀντίτυπο στὴν «Νέα Ἡμέρα» τῆς Τεργέστης (1907)¹—εἶναι ἀλήθεια, περισσότερο μὲ διάθεση μαχητῆ ἐξαφορμῆς τοῦ γλωσσικοῦ, ἀλλὰ καὶ μὲ πολλές περιέργειες γιὰ τὸ ἴδιο τὸ φυλλάδιο²—ὕπεστήριξε ὅτι ὁ συντάκτης του δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Φρειδερίκο Guilford. Τὴν ἀποψή του ἐδάσισε οὐσιαστικὰ σ' ἓνα μοναδικὸ στοιχεῖο, ἔχει ὅμως τόσο ἰσχυρὸ ὥστε νὰ τὴν καταστήσῃ ἀπρόσβλητη· γιατί, καὶ ἂν ἀκόμη δεχόμεσταν ὅτι τὰ σχόλια γιὰ τὸ ἐλληνικὸ κείμενο καὶ τὸν μεταφραστὴ του, ποὺ σώζονται στὸ ἀντίτυπο τοῦ Γενναδίου, εἶναι, σύμφωνα μὲ τὴν θεαίωση τοῦ ἑλληνα λογίου, ἰδιόγραφα τοῦ Guilford, τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν θὰ ἦταν, πιστεύω, ἀρκετὸ προκειμένου νὰ θεωρήσουμε τὸν τελευταῖο συντάκτη τοῦ ἀγγλικοῦ πρωτοτύπου³. Παρακάτω ἐπανέρχομαι στὰ σχόλια ἐκεῖνα, ποὺ ὥστόσο μᾶλλον περιπλέκουν παρὰ ἀπλουστεύουν τὰ προβλήματα, ὅσα γεννάει πρὸς ἄλλες κατευθύνσεις ἡ Πρόταση.

γιὰ τὴν σύνδεση τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἑμμ. Θεοτόκη μὲ τὴν Πρόταση, δὲν πρέπει νὰ ξενιζόμεστε. Ἀρκεῖ νὰ σκεφθοῦμε πῶς ὁ Θεοτόκης ἦταν ἰδρυτῆς καὶ ἐμψυχωτῆς τῆς Ἑταιρίας (1816) ποὺ ἐκαλλιέργησε τὴν κίνηση γιὰ τὴν ἐνθάρρυνση τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας στὰ Ἑπτάνησα καὶ πῶς τὴν ἐποχὴ αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ προγενέστερα, στὴν περίοδο τῶν αὐτοκρατορικῶν γάλλων, ὑπῆρξε ἐμπνευστῆς σειρᾶς ἀνάλογων ἀθλοθετημάτων.

1. Ἀριθ. 1702 (2678), 14/27 Ἰουλίου 1907, σ. 2-4. Ὁ τίτλος: *Τὶ πρὸ μιᾶς σχεδὸν ἑκατονταετηρίδος συνεβούλευε περὶ γλώσσης λόγιος καὶ γνήσιος φιλέλλην.*

2. Μερικὲς ἀπὸ τίς βιβλιογραφικὲς πληροφορίες τοῦ Γενναδίου δὲν εἶναι ἀκριβεῖς. Ἔτσι α) στὴν ἀναγραφὴ τοῦ τίτλου ἔχει παρεισφύσει ἓνα λάθος: διὰ νὰ ἐπανορθώσωσι (σ. 2) ἀντὶ διὰ νὰ ἀνορθώσωσι. β) Ἐνῶ γνωρίζει τὴν ἀναδημοσίευση τῆς Προτάσεως στὸν Λόγιο Ἑρμῇ (βλ. καὶ σ. 211, σημ. 2), ἀντίθετα θεωρεῖ ὅτι «τοῦ φυλλαδίου τούτου οὐδεμίαν ποιεῖται μνηεῖαν

ὁ Σάθας, οὐδὲ ὁ Βρετὸς» (σ. 2). Καὶ γιὰ μὲν τὸν τελευταῖο τὰ πράγματα εἶναι γνωστά· ἀλλὰ καὶ ὁ Σάθας στὸ *Παράρημα* τῆς Νεοελληνικῆς Φιλολογίας, Ἀθ. 1870, σ. 295, μνημονεύει, ἂν ἔχι τὸ φυλλάδιο, πάντως τὸ ἀθλοθέτημα παραθέτοντας μάλιστα καὶ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βραβευμένο τότε δοκίμιο τοῦ Ἀνδρέα Θεοτόκη (βλ. σ. 205, σημ. 3 καὶ σ. 211, σημ. 4), τὸ ὁποῖο ὅμως χρονολογεῖ λανθασμένα (1811), ὅπως κιόλας ἔχει παρατηρήσει ὁ Μ. Θεοτόκης, *Ἐπικρίσεις*, ἔ.ἀ., σ. 152, σημ. Β'.

3. Τὴν ἐποχὴ ἐξάλλου αὐτὴν ὁ Guilford δὲν βρίσκειαι στὰ Ἑπτάνησα. Φθάνει στὴν Κέρκυρα τὸν Φεβρουάριο 1820, βλ. Α. Βροκίνη, *Γεωργίου Προσαλένδου ἀνέκδοτα χειρόγραφα ἀφορῶντα τὴν κατὰ τὸ δόγμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας βάπτισιν τοῦ ἁγγλοῦ φιλέλληνος κόμητος Γυίλφορντ*, Κέρκυρα 1879, σ. 45, σημ. Τὰ σχόλια ἔχουν γραφῇ στὴν Ζάκυνθο—ὕποθέτω σὲ μιὰ ἀπὸ τίς περιοδεῖες τοῦ Guilford στὰ νησιά μετὰ τὰ 1820—ὅπου ὁ ἄγγλος φιλέλληνας θὰ βρῆκε τὸ φυλλάδιο καὶ θὰ πληροφορήθηκε γι' αὐτό. Ἀντιπαραβολὴ τῆς γρα-

Τὸ θέμα πάντως ξεκαθαρίζεται ὀριστικὰ καὶ μάλιστα χάρις σὲ ἐπίσημη μαρτυρία τῆς ἐποχῆς. Τὴν ὀφείλουμε στὸν ἄνθρωπο, τὸν ὁποῖο οἱ μεταγενέστεροι συσχέτισαν στενὰ μὲ τὴν Πρόταση, δηλαδὴ στὸν βαρῶνο Ἑμμανουὴλ Θεοτόκη. Δημοσιεύοντας στὴν «Ἐφημερίδα τῶν Ἑνωμένων Ἐπαρχιῶν τῶν Ἰωνικῶν Νήσων» τοῦ 1818¹ μιὰν ἐκθεση, ποὺ ὁ ἴδιος τὴν ὀνομάζει *Ἱστορία τοῦ 1817μου ἔτους τῆς νήσου τῶν Κορφῶν*, ἀρκετὰ εὐγλωττη στίς εἰδήσεις της γιὰ τὴν κατάσταση τῆς Κέρκυρας τὴν ἐποχὴ αὐτή, παρατηρεῖ τὰ ἀκόλουθα σχετικὰ μὲ τὴν κίνηση ποὺ ἐσημειώθηκε γύρω ἀπὸ τὰ γράμματα μέσα στὰ 1817: «(..) Φιλολογία. Ἀρχίζουσι νὰ σπουδάζουν τώρα τὴν Ἀγγλικὴν Γλῶσσαν ὑπὸ τὸν Διδάσκαλον Κοῦλσον. Ἡ Ἑλληνικὴ² ἀναλαμβάνει ὑπόληψιν: Βραβεῖα τινὰ τὰ ὁποῖα ἐφιλοδώρησεν ὁ Αἰδέσιμος Γεώργιος Οὐίνεκ, ὁ πρῶτος Ἱερεὺς τῶν εἰς τὰς Ἐπαρχίας ταύτας Στρατευμάτων τῆς Α. Μ. πρὸς 3 Νέους, οἵτινες εὐδοκίμησαν εἰς τὴν σπουδὴν ταύτην, παρώτρυναν ἄμιλλαν εὐγενῆ, ἢ ὁποῖα δοθουμένη ἀπὸ καλοὺς Νόμους, θέλει γένῃ εὐφορος ρίζα αἰσίων ἐπακολουθιῶν».³

Ἡ ἀφήγηση τοῦ Θεοτόκη μᾶς πηγαίνει στὸ ἱστορικὸ καὶ τὴν τύχη τοῦ ἀθλοθετήματος. Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀθλοθέτη ἀξίζει νὰ ἐπισύρῃ ἰδιαίτερα τὸ ἐνδιαφέρον μας. Στρατιωτικὸς ἱερέας ποὺ συνόδευσε τὰ ἀγγλικά στρατεύματα στὰ Ἰόνια νησιά, ὁ George Winnock, ὅπως τουλάχιστο μαρτυροῦν οἱ εἰδήσεις ὅσες μπόρεσα νὰ συγκεντρώσω γι' αὐτόν⁴, ἦταν ἄνθρωπος μὲ παιδεία καὶ δράση ἐκτεινόμενη ἀκόμη καὶ σὲ τομεῖς ξένους πρὸς τὰ ἱερατικά του καθήκοντα. Ἔτσι στὰ 1817 ὀρίζεται κριτὴς ἐνὸς

φῆς τῶν σχολίων μὲ τὴν γραφὴ κειμένων τοῦ Guilford τῶν ἐτῶν 1823-1824, ἐπιβεβαίωσε (μὲ κάποια πάντως ἐρωτηματικά) τὴν ταύτιση τοῦ Γεννάδιου. Γιὰ τὸ πῶς ἐξάλλου θὰ ἔγινε ἡ Πρόταση κτῆμα τοῦ Γ. Γεννάδιου, βλ. τὸ ἄρθρο τοῦ Ἰω. Γεννάδιου, *Frederick North earl Guilford* [Ἐκ τῆς *Ἱστορίας τῶν μεταγενεστέων Ἀθηνῶν, Βιογραφικὰ Δοκίμια*], Ἀνατύπωση ἀπὸ τὸν «Ἑλληνισμός», Ἀθ. 1931, σ. 34.

1. Ἀριθ. 3, 2/14 Φεβρουαρίου 1818, σ. 4. Πβ. *Gazzetta degli Stati Uniti delle Isole Jonie*, ἀριθ. 11, 14/2 Μαρτίου 1818, σ. 4. (Στὸ ἐξῆς καὶ γιὰ τὴν ἐλληνόφωνη ἐκδοση χρησιμοποιῶ στὸ κείμενο τὸν τίτλο *Gazzetta*, ἀντι-

διαστέλλοντάς την ἀπὸ τὴν ἰταλόφωνη στίς σημειώσεις).

2. Δηλ. ἡ ἀρχαία ἐλληνική.

3. Ὁ Θεοτόκης ὑπογράφει τὴν ἐκθεση μὲ τὸ ἀρχικὸ Θ. καὶ Τ. ἀντιστοίχως, δὲν ὑπάρχει ὅμως καμμιά ἀμφιβολία ὅτι πρόκειται γι' αὐτόν. Τὴν ἀθλοθεσίαν τοῦ Winnock ξέρει καὶ ὁ Σπ. Δε-Βιάζης. Βιογραφώντας τὸν Ἀνδρέα Θεοτόκη, ἀναφέρει ὅτι ὁ βαρῶνος βραβεύθηκε στὰ 1817 ἀπὸ τὴν «ἐπιτροπὴν Winnock», δὲν σημειώνει ὅμως τὴν πηγὴ τῆς πληροφορίας του. Βλ. Σπ. Δε-Βιάζης, *Λησμονηθεῖσα προσωπικότης*, π. «Εἰκονογραφημένη», 7 (1910), ἀρ. 75, σ. 40. Πβ. σ. 204, σημ. 2.

4. Δὲν βιογραφεῖται πάντως στὸ

ἀθλοθετήματος τοῦ Ἑμμ. Θεοτόκη γιὰ τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα¹. Στὰ 1819 τὸν βρίσκουμε γραμματέα τῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας ποὺ συστήθηκε στὴν Κέρκυρα μὲ σκοπὸ νὰ διαδώσῃ στὰ Ἑπτάνησα τὴν νεοελληνικὴ μετάφραση τῆς Γραφῆς². μεταφράζει ἀργότερα καὶ ἐκδίδει στὰ ἀγγλικά τὴν νεοελληνικὴ Γραμματικὴ τοῦ J. David (1825)³. μετέχει στὴν Ἐπιτροπὴ ποὺ μὲ πρόεδρο τὸν Ν. Βάμβα συσταίνει καὶ ἐποπτεύει τὰ σχολεῖα θηλέων στὰ νησιὰ (1830)⁴. ὀργανώνει καὶ πάντως διευθύνει τὴν βιβλιοθήκη τῆς ἀγγλικῆς φρουρᾶς⁵. ξεναγεῖ τοὺς ἱεραποστολούς ποὺ ἐπισκέπτονται τὰ Ἑπτάνησα⁶. σχετίζεται μὲ τοὺς Ἑλλήνες λογίους καὶ τὴν Ἰόνιο Ἀκαδημία⁷. Πεθαίνει στὰ τέλη τοῦ 1832. Μιὰ ἀνέκδοτη μαρτυρία, προερχόμενη ἀπὸ τὸν Γεώργιο Τυπάλδο-Ἰακωβάτο—δὲν μπόρεσα δυστυχῶς νὰ τὴν διασταυρώσω ἀπὸ ἄλλου—θέλει τὸν Winnock αὐτόχειρα⁸.

Τὴν Πρόταση ἀθλοθέτησε ὁ ἄγγλος κληρικὸς λίγο μετὰ τὴν ἐγκα-

Dictionnary of National Biography. Τὴν ἐπιμελήτρια τῆς Γενναδείου Βιβλιοθήκης δίδα Εὐρ. Δημητρακοπούλου εὐχαριστῶ καὶ ἀπὸ ἐδῶ θερμὰ γιὰ τὶς σχετικὲς μὲ τὰ βιογραφικὰ τοῦ Winnock ὑποδείξεις της.

1. Ἐφημερίς Ἰωνικὴ, ἀριθ. 106, 23 Ὀκτωβρίου 1817, σ. 6.

2. Σπ. Δε-Βιάζης, *Ἡ ἐν Ἐπιανήσῳ Βιβλικὴ Ἑταιρεία*, «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» Κων/πόλεως, 12.1.1885, σ. 179.

3. Ἡ μετάφραση αὐτὴ ἔγινε πρόσφατα γνωστὴ ἀπὸ τὶς *Προσθήκες* στὴν Ε. Β. 1800-1863 τῶν Εὐρ. Layton-Zένιου, π. «Ὁ Ἑρανιστὴς» 3 (1965), σ. 113, ἀριθ. Α243 καὶ Ἑμμ. Μοσχονᾶ, ἔ. ἄ., σ. 203, ἀρ. Α329 καὶ σ. 204, ἀρ. Α330.

4. Σπ. Ι. Ἀσδραχάς, *Ἀνδρέας Κάλβος*, π. «Ὁ Ἑρανιστὴς» 2 (1964), σ. 116, σημ. 1.

5. Βλ. τὸ φυλλάδιο *Catalogue of books in the Corfu Garrison Library established in Messina 1810*. . . Κέρκυρα, 1829, σσ. 3, 40, 42. Γύρω στὰ 1830 ἡ βιβλιοθήκη περιελάμβανε 3 χι-

λιάδες τόμους, βλ. Rufus Anderson, *Observations upon the Peloponnesus and Greek Islands made in 1829*, Βοστώνη 1830, σ. 170, σημ. D.

6. R. Anderson, ἔ. ἄ., σ. 170 καὶ S. S. Wilson, *A Narrative of the Greek Mission; or Sixteen years in Malta and Greece*. . . Λονδῖνο 1839, σ. 503.

7. S. S. Wilson, ἔ. ἄ., σ. 503.

8. Ἡ εἶδηση τοῦ θανάτου τοῦ δὲν ἐδημοσιεύθηκε, ὅσο ξέρω, πουθενά, πρᾶγμα ποὺ ἐνισχύει τὴν ἐκδοχὴ τοῦ Γ. Τυπάλδου. Ὡστόσο στοὺς ἀριθ. 107 (31.12.1832), 108 (7.1.1833) καὶ 109 (14.1.1833) τῆς *Gazzetta* δημοσιεύεται μιὰ στερεότυπη εἰδοποίηση πρὸς ὅσους εἶχαν δανείσει ἢ χρεωστοῦσαν χρήματα στὸν ἀποθανόντα Αἰδεσιμότατον Γεώργιον Οὐίνωκ· νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὸν ἐπίτροπο τῆς διαθήκης του ὡς τὶς 9 Φεβρουαρίου 1833. Ἡ εἶδηση ἐξάλλου γιὰ τὴν αὐτοχειρία τοῦ W. περιέχεται στὴν *Ἱστορία τῆς Ἰόνιας Ἀκαδημίας* τοῦ Γ. Τυπάλδου, τὴν ὁποία ἐτοιμάζει νὰ ἐκδόσῃ ἀπὸ καιρὸ ὁ συνάδελφος κ. Σπ. Ἀσδραχάς. Τὸν εὐχα-

τάστασή του στην Κέρκυρα (1816). Θρεμμένος με τὰ ἀνθρωπιστικά γράμματα σὲ μιὰ χώρα ὅπου, καθὼς ὁ ἴδιος εἰσφέρει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξάρη, «ἐκατοσταὶ ἀνθρώπων καὶ ὁποιουδήποτε πνεύματος καὶ κάθε χρόνον σπουδάζουσι τοὺς Κλασσικοὺς Συγγραφεῖς...»¹ καὶ ὅπου «χιλιάδες προσέτι λαμβάνουσι τὴν ἡδονὴν νὰ ἐνασχολοῦνται εἰς αὐτοὺς, ὅταν εὐκαιρῶσι»², γίνεται ἐδῶ κήρυκας ἐπιστροφῆς στοὺς ἀρχαίους καὶ τὴν γλώσσα τους: «Ὁ ὀρίζων τῆς Ἑλλάδος ἀρχίζει κατὰ τὸ παρὸν νὰ λαμπρύνεται πάλιν, καὶ ὁ καλὸς οἰωνὸς τοῦ Ἑθνους νὰ περιέπταται ἤδη τριγύρω εἰς τὴν παλαιάν καὶ προσφιλεῖ κατοικίαν του, ζητῶν ἀξίαν φωνὴν νὰ τοῦ πολλαπλασιάσῃ τοὺς ἐπαίνους του. Ἀλλὰ ποῖα ἄλλη φωνὴ εἶναι ἀξιωτέρα νὰ τὸ κατορθώσῃ ἀπὸ τὴν παλαιάν γλῶσσαν τῆς Ἑλλάδος;...»³. Τὰ κηρύγματα αὐτά, γνώριμα ἤδη στὸν ἐλληνικὸ πνευματικὸ χῶρον ἀπὸ λογίους ποὺ τὰ ἐκπροσωποῦσαν μὲ πάθος ἀλλὰ καὶ μὲ συνέπεια (Δούκας, Κομμνητᾶς), διατυπώνονται στὸ κείμενο τοῦ Winnock μὲ τὴν ἴδια σχεδὸν ἐπιχειρηματολογία. Ἡ θεολογικὴ προέλευσις τοῦ συντάκτη ἢ τουλάχιστο ἡ οἰκειότητά του μὲ ὀρισμένους θεολογικοὺς προβληματισμοὺς τοῦ καιροῦ του, εἶναι ἐπίσης αἰσθητὴ: «Οἱ πρόγονοί σας—σημειώνει—ἐγίναν οἱ πλέον ἔμπειροι ὁδηγοὶ μας εἰς τὰς ὡραιότητας διὰ νὰ εἰπῶ οὕτω, Κατοικίας τῆς Μυθολογίας. Οἱ ἀπόγονοί σας ἤμποροῦν ἴσως νὰ γένωσιν οἱ πλέον ἐπιδέξιοι ὁδηγοὶ μας καὶ εἰς τὰς Κατοικίας τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας, αἵτινες εἶναι πολλὰ περισσότερον ἀξιόλογοι»⁴. Ἀποδοκιμάζει ὅμως τὴν μετάφραση τῶν Γραφῶν «ἐπειδὴ ἡ ἀλήθεια κινδυνεύει ὀλιγώτερον εἰς τὸ νὰ ἐννοηθῇ καθὼς πρέπει ἀπὸ ἕνα πεπαιδευμένον Ἑλληνα, παρὰ ἀπ' ἐκεῖνον ὅστις εὐρίσκεται περιωρισμένος εἰς μίαν μετάφρασιν...»⁵

Τὴν θεωρητικὴ ἀνάπτυξη τῶν γλωσσικῶν ἰδεῶν τοῦ ὁ ἀγγλος πρωτοερέας τὴν ἐπισφραγίζει μὲ τὴν προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ, ποὺ ἔδωκε τὸ ὄνομά του σ' ὁλόκληρο τὸ φυλλάδιο: τὴν Πρότασιν⁶. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τῆς τὰ τρία ἀθλοθετημένα ἀπὸ τὸν Winnock βραβεῖα (χρυσᾶ καὶ

ριστῶ θεμὰ γιὰ τὴν παραχώρηση τῆς ἀδειας νὰ δημοσιεύσῃ ἐδῶ τὸ σχετικὸ παράθεμα: «Ἐφορὸ δὲ τῶν Λυκείων καὶ τῶν ἀλληλοδιδασκτικῶν, ἤγουν τὴν ἀνατροφή τῶν νέων ἐβάλαν ἕνα Μισιονάριο Λάουνδς, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κηρύττουνε τάχατες τὸ εὐαγγέλιο, κ' ἐπειτα μὲ τὸ μὴδὲ μὴδὲ σκοτώνονται σὰν τὸν Αἰδεσιμώτατο Οὐίννοκ ποὺ ἐκρεμάσθηκε, καὶ σὰν τὸν

Αἰδεσιμώτατο Δίξων, ποὺ ἐσκοτώθηκε μὲ τὴν μπιστόλα ἢ μὲ τὴν μποτίλια» (σ. χφ. [131], KNE Κεφαλληνία 1962, F. 13).

1. Πρότασις, σ. 5.
2. Ἑ. ἀ., σ. 5.
3. Ἑ. ἀ., σ. 2.
4. Ἑ. ἀ., σ. 4.
5. Ἑ. ἀ., σ. 4.
6. Ἑ. ἀ., σ. 7-10.

ἀργυρᾶ μετάλλια)¹ οἱ νέοι τῆς Ἑπτανήσου ἐκαλοῦνταν νὰ τὰ διεκδικήσουν στίς 12 Αὐγούστου 1817, προσκομίζοντας ὡς τότε στὰ κατὰ τόπους δημόσια σχολεῖα ἓνα ἀρχαῖκὰ γραμμένο γύμνασμα ἐπάνω σὲ θέμα ποῦ ὀριζε ἡ προκήρυξη καὶ μετέχοντας σὲ γραπτὴ δοκιμασία ποῦ θὰ εἶχε σκοπὸ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὶς ἱκανότητές τους. Στὸ θέμα τοῦ διαγωνισμοῦ συνοψίζονται τὰ γλωσσικὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀθλοθέτη καὶ ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτὴ δὲν θὰ ἦταν, νομίζω, ἄσκοπο νὰ παρατεθῇ ἐδῶ: «Ὅτι πρέπει ὁ καθεὶς νὰ διατηρῇ μὲ τὴν συχνὴν καὶ ἐπιμελῆ χρῆσιν τὸ ὄφελος τὸ προερχόμενον ἀπὸ τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος τὴν εὐγενεστάτην γλῶσσαν (. . .) καὶ ὅχι νὰ ζητῇ νὰ συσταίνη καὶ νὰ ἐπικυρώνη μίαν γλῶσσαν ἕως τοῦ νῦν ἀπλῶς προφορικὴν καὶ πλήρη προφανεστάτων σολοικισμῶν γραμματικῶν καὶ ἀσχήμων βαρβαρισμῶν, ἐρανεισθέντων ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανοὺς, ἀπὸ τοὺς Ἀραβας, καὶ ἀπὸ τοὺς Βενετούς, μίαν γλῶσσαν, τέλος πάντων, ἣτις δὲν ἔχει Συγγραφεῖς, δὲν ἔχει Κανόνας, μήτε δίκαιον εἶναι νὰ τὴν ἐπιμελεῖται ἕνας ἀληθινὸς Γραικός. . .»²

Πρὶν κυκλοφορήσῃ ἡ Πρόταση ὡς φυλλάδιο, ἐφρόντισαν νὰ δώσουν στὸ ἀθλοθέτημα ἐπίσημο χαρακτήρα: ἐδημοσιεύθηκε στὴν «Ἐφημερίδα Ἰωνικὴ» τῆς 19 Σεπτεμβρίου 1816³. Δύο ἡμέρες ἀργότερα καταχωρίζοταν ἰταλικά στὴν *Gazzetta Jonia*⁴. Ὑποθέτω πὼς τὴν τελευταία αὐτὴ δημοσίευση ὑπαινίσσεται ἡ ὑποσημείωση τῆς σ. 1 τοῦ φυλλαδίου, γιὰ τὴν ὁποία ἔγινε λόγος στὴν ἀρχὴ καὶ ἡ ὁποία, ἂς σημειωθῇ, ἀποτελεῖ—κοντὰ σὲ κάποια δευτερεύοντα τυπογραφικὰ ἀβλεπτήματα—τὴν κύρια διαφορὰ ἀνάμεσα στὸ κείμενο τῆς ἐφημερίδας καὶ τοῦ φυλλαδίου⁵. Σύμφωνα ἐξάλλου μὲ τὴν ἴδια αὐτὴ σημείωση, ἡ Πρόταση δὲν φαίνεται νὰ ἐτυπώθηκε ἀγγλικά. Ὁ Μιχ. Σ. Ἰδρωμένος ἔχει βέβαια διασώσει τὸν ἀγγλικὸ τῆς τίτλο (: *Proposal to the Ionian Youth*) καὶ ἓνα μικρὸ μέρος ἀπὸ τὸ πρωτότυπο, δὲν διευκρινίζει ὅμως ἂν ἀναφέρεται σὲ ἐντυπη

1. Σημειῶνω ἐδῶ τὴν ἀξιοπρόσεκτη παρατήρηση τοῦ Ἰω. Γεννάδιου σχετικὰ μὲ τὴν παράσταση τοῦ ἀναγεννώμενου φοίνικα ποῦ εἰκονιζόταν στὰ μετάλλια αὐτά: «Πιθανώτατον φαίνεται ὅτι ὁ ὡς ἀνωτέρω εἰκονιζόμενος ἐπὶ τοῦ μεταλλίου («νομίσματος») φοῖνιξ ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον τῶν μετὰ δεκαοκτὼ ἔτη κοπέντων «Φοινίκων» τοῦ Κυβερνήτου, ὅστις, καθὰ Κερκυραῖος, διετελεῖ βεβαίως ἐν γνώσει τοῦ διαγωνίσματος τοῦ Γυῖλφορδ».

N. Ἡμέρα Τεργέστης, ἔ. ἀ., σ. 3. Βλ. καὶ εἰκ. 4.

2. *Πρότασις*, σ. 8-9.

3. Ἀριθ. 84, σ. 5-6,

4. Ἀριθ. 117, 21.9.1816, σ. 5-6: *Proposizione alla Gioventu' Jonia onde richiamare in vita la lingua dell' Antica Grecia*.

5. Βλ. σ. 203 καὶ εἰκ. 2. Πάντως τὸ φυλλάδιο δὲν εἶναι ἀνάτυπο ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα. Τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα τῶν δύο κειμένων εἶναι διαφορετικά.

Είχ. 1. Πρότασις (αντίτυπο Σπ. Θεοτόκη, σήμερα Κ. Θ. Δημαρά)

· ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ

ΤΩΝ ΙΩΝΙΚΩΝ ΝΗΣΩΝ. (*)

—●—●—●—●—●—●—

Η Γλώσσα καὶ ἡ Παιδεία τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ἦτον πάντοτε καὶ εἶναι ἕως τὴν σήμερον τὸ θάμβος παντὸς πεπαιδευμένου Ἐθνους τῆς Εὐρώπης. Μ' ὅλον τοῦτο αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ Ἑλλὰς εἶναι ὁ μόνος τόπος, ὅστις φαίνεται ἀδιάφορος εἰς τὰ δίκαιά του. Οἱ Συγγραφεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ἐγένοντο τὸ παράδειγμα τῶν Συγγραφέων τῆς παλαιᾶς Ρώμης. Οἱ Ἕλληνες οἱ φυγάδες ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀνεζώωσαν τὰς Ἐπιστήμας εἰς τὴν νέαν Ἰταλίαν. Ο Ὀράτιος θέλωντας νὰ διορίσῃ τινὰς Κανόνας τῆς Παιητικῆς μελόδου ἐστοχάσθη, ὅτι δὲν δύναται νὰ δείξῃ πρὸς τοὺς Συμπολίτας του κανένα ἄλλον δρόμον φέροντα πλέον κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ἐντέλειαν, παρὰ τὸν ἀκόλουθον.

..... Μεταχειρίζεσθε τὰ Ἑλληνικά
Συγγράμματα νόκτα καὶ ἡμέραν.

Περὶ Παιητῶν.

Ἀλλὰ καὶ ὀλίγον κατωτέρω, εἰς ἕνα του πολλὰ θελκτικόν Ἐγλῶ-
μιον, διότι πολλὰ δικαιολογημένον, φαίνεται ὁ αὐτὸς Παιητὴς, ὅτι
ἀποδίδει σαφέστερον καὶ τὸν λόγον τῆς γόσιν ὠφελίμου του συμβουλῆς.

Πρὸς τοὺς Ἕλληνας τὸ ἀγγέλου, πρὸς τοὺς Ἕλληνας
το εὐσομεν ἡ Μοῦσα ἰχάρισιν.

Ἀυτὸθι.

(*) Ἡ Ομιλία αὕτη, ἥτις συνετίθη εἰς τὸ Ἀγγλικόν, μεταφράσθη καὶ εἰς
τὸ Ἰταλικόν, καὶ ἡ μετάφρασίς της ἐτυπώθη καὶ ἰδημοσιεύθη ξεχωριστά.

*Οἱ τῆς ἑλληνικῆς γλῶσσας ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἀνατολῆς ἀναγεννηθέντες
Μαθηταὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ τωρινὴ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, ἀφ' οὗ ἀπὸ τὸ σκληρὸν χέρι τῆς Νομοθεσίας ἀπεισπάσθη διὰ τύσους αἰῶνας ἀπὸ τὴν μητέρατης, καὶ κατέκειτο παρμηλετημένη ἀπὸ τὴν ἄνοιαν, ἢ καταφρονημένη ἀπὸ τὰς προλήψεις, ἔτρεψε τὸν τῆς διαφθοράτης δρόμον ἀναλόγως μὲ τὸν τῆς ἀθλιότητος τοῦ ἰδίου ἔθνους. Εἰς ὅλην τὴν περίοδον αὐτὴν ἦτον φυσικὸν πολὺ νὰ ἀμορφωθῇ ἀπὸ τὰς περιστάσεις εἴτε φυσικὰς εἴτε ἠθικὰς, εἰς τὰς ὑποίας τὸ ἔθνος κατὰ χειροῦς εὕρισκατο. Ἡ εὐγένεια ὅμως τῆς γεννήσεώς της, ἡ μέθεξις τῆς μητρικῆς ἀπαρμιλλοῦ ὠραιότητος, καὶ αἱ ἀρεταὶ τὰς ὁποίας ἐφύλαξε μὲ κληρονόμου διακείμενα, τὴν ἐκταν ἱκανὴν νὰ φυλαχθῇ ἀδιάφθορος κατὰ τὸ πνεῦμα, καὶ νὰ μὴν ἀποκρίπτῃ τὸν λαμπρόντης χαρακτῆρα ἀπὸ ἐκείνα τὰ ῥάτια ὅπου εἶχαν καὶ τὸν πόθον καὶ τὴν ἐπιδειξιότητα νὰ τὴν γνωρίσουν ὑποκάτω τῶν ἐπεισώκτων ῥακίων, καὶ τῆς βιασμένης ἀμορφίας.

Ὅταν ἐν μέρος τῶν ἀληθῶς σπουδαίων τοῦ γένους ἀπερρίψῃ τὴν ὑπόκριτιν τῆς Δοκαιοφίας, ἡ ὁποία διὰ νὰ θαυμάζηται εὐκόλως ἀπὸ τὸν ὄχλον θέλει πάντοτε νὰ λαλῇ χωρὶς νὰ τὴν καταλαμβάνουν, καὶ ἀπεφάσισε ὄχι μόνον νὰ γένῃ καταληπτον διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν πολλῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ διασώσῃ εἰς τὸ ἔθνος τὴν καθ' αὐτότου γλῶσσαν μὲ τὴν ὁποίαν μόνον ἤμπορεῖ νὰ χαρακτηρίζεται: ὅταν ἡ χίμαιρα τοῦ νὰ κατασταθῇ καὶ πάλιν κοινὴ εἰς τὰ εἴδη τοῦ πλῆθους ἡ γλῶσσα ἐκείνων, ὅπου ἓνα κτερὸν ἀκούοντες καταλαμβάναν τὸν Δημοσθένην καὶ Εὐρυπίδην εἰδείχθη ὄχι μόνον ἄπρακτος, ἀλλὰ καὶ ἐπιζήμιος διὰ τὰ ἐμπόδια ὅπου παρέμβαζεν εἰς τὸν φωτισμὸν τοῦ ἔθνους, τότε καὶ μόνον τότε ἡ τωρινὴ γλῶσσα ἠμπόρεσε νὰ ξεδιπλώσῃ τὴν ἔμφυτον τῆς δόνησιν: ὅταν ἐξ ἀνάγκης κατήντησε νὰ γένῃ τὸ ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον ἔπρεπε τὸ ἔθνος νὰ διδάσκηται τὰς ἐπιστημονικὰς καὶ φιλολογικὰς ιδέας διὸν ἄργησι νὰ φανῇ ἀπὸ τοὺς μὲν διὰ τὸν ἁμύβωνα καταπεισικωτάτη, ἀπὸ τοὺς δὲ εἰς τὰς ἠθικὰς διδασκαλίαις κατασκευτικωτάτη: ἀπὸ ἄλλους διὰ τὴν ἐξ-

ΤΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

Απὸ τὸ ἓνα μέρος, θέλει περιέχει τὸν Ἀπόλλωνα, φεφραυόμεν τὸν
 Σιβάσιμον Ὀμηρον μὲ τὰς ἀκολουθοῦς λέξεις. Ο ΤῶΝ ΕΜΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
 ΠΡΩΤΟΓΕΝΝΗΤΟΣ ΚΑΙ Τῆ ΗΡΗΙΚῆ ΑΣΜΑΤΙ ΠΕΡΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΣ· Καὶ
 ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἓνα μικρὸν Φοῖνικα, (Σὺμβολον τῆς Ἑλληνικῆς Δια-
 λέκτου) ἀνιστάμενον ἀπὸ μίση ἀπὸ τὰς φλόγας τοῦ πυρὸς, καὶ ἔχοντα
 περιγεγραμμένας τὰς ἀκολουθοῦς λέξεις. ΘΑΝΑΤΟΝ ΟΥΚ ΟΙΣΑΙ καὶ
 εἰς τὸ κάτω μέρος· τὸ ὄνομα τοῦ ἀριτεῦσαντος· μετ' ἑνὸς ἀναλόγου
 Ἐγκυμίου. Ἐάν ἔμῳς περισσεύῃ τόπος, θέλει προσθέσωμεν ὑπὸ κάτω
 ἀπὸ τὸν Φοῖνικα καὶ τὰ ἀκολουθῶν. » Ἀνίσταμαι δυνάμει τῶν ἰδίων μου
 καὶ ἐμφύτων ἀρετῶν ἀπὸ τὰς ἰδίας μου χάκας εἰς δόξαν νέων καὶ
 αἰώνιον. »

*Originally translated into Modern Greek
 by the Abbé Martineau with as much purity
 as the main object of rendering it generally
 intelligible to the persons addressed we
 allow, but miserably disfigured with sole-
 cisms by the impertinent vanity of the direc-
 tor of the press in Cyprus, & therefore a bad spe-
 cimen of the state of the language in the
 Islands though still intimately connected
 with the ancient language -*

Zante

Εἰκ. 4. Πρότασις· ἡ τελευταία σελὶς μὲ τὰ ἰδιόγραφα σχόλια τοῦ Guilford
 (ἀντίτυπο Γενναδείου Βιβλιοθήκης)

έκδοση ή χειρόγραφο κείμενο¹. Όσο για τόν έλληνα μεταφραστή, τὰ δεδομένα δέν είναι περισσότερο ξεκάθαρα. Έδω άκριβώς έχουν τήν θέση τους τὰ σχόλια τοῦ Guilford, πού σώζονται στο ἀντίτυπο τῆς Γενναδείου. Τά ξαναδημοσιεύω ὥπως τὰ ἐξελλήνισε ὁ Ἰωάννης Γεννάδιος: «Μετεφράσθη τὸ πρῶτον εἰς τὴν Νεοελληνικὴν ὑπὸ τοῦ Ἀδδᾶ Μαρτελάου εἰς ὅσον καθαρεῦον ὕφος ἐπέτρεπεν ὁ κύριος σκοπός, τοῦ καταστήσαι αὐτὸ καταληπτὸν εἰς τοὺς πρὸς οὓς ἀπευθύνεται· ἀλλὰ παρεμορφώθη ἐλεεινῶς μὲ σολοικισμοὺς ἕνεκα τῆς αὐθάδους ματαιοφροσύνης τοῦ διευθυντοῦ τοῦ τυπογραφείου Κερκύρας. Ὡστε εἶναι κακὸν δεῖγμα τῆς καταστάσεως τῆς ἐν ταῖς Νήσοις γλώσσης, εἰ καὶ στενῶς συνδεδεμένης (ταύτης οὗσης) μὲ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν. [Ζάκυνθος]»².

Ό,τι περισσότερο μᾶς ἐνδιαφέρει ἀπὸ τίς παρατηρήσεις αὐτὲς εἶναι ἡ μνεία τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντώνιου Μαρτελάου καὶ ἡ ἀναφορὰ στὸν διευθυντὴ τοῦ τυπογραφείου τῆς Κέρκυρας. Ἡ πρώτη ξενίζει, ὅχι γιατί ἀποκλείεται νὰ συνδεόταν ὁ Μαρτελάος μὲ ὑπόθεση, ἡ ὁποία στο τέλος-τέλος ἐνσάρκωνε καὶ τὰ προσωπικά του γλωσσικά ἰδιαιτερότητά³, ἀλλὰ γιατί δέν φαίνεται λογικὸ νὰ χρησιμοποιήθηκε ὡς μεταφραστὴς τοῦ ἀγγλικοῦ κειμένου ἄνθρωπος πού δέν ἐγνώριζε ἀγγλικά, πού κατοικοῦσε μακριὰ ἀπὸ τὴν Κέρκυρα καὶ πού θὰ ἦταν παράδοξο νὰ εἶχε ἐμπνεύσει ἐμπιστοσύνη στοὺς Ἀγγλοὺς μὲ τίς συνεχεῖς ἐξάρσεις τοῦ πατριωτισμοῦ του. Ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτὴ δικαιώνεται ἡ ἐνέργεια τοῦ Βρετοῦ νὰ προσγράψῃ τὴν Πρόταση—τώρα μποροῦμε νὰ λέμε τὴν μετάφρασή της—στὸν Πλάτωνα Πετρίδῃ⁴, λόγιό ἀγγλομαθὴ καὶ ἐμπιστο τῶν κυριάρχων τῆς Ἐπτανήσου, στοὺς ὁποίους ἄλλωστε χρεωστοῦσε καὶ τὴν θέση τοῦ διευθυντῆ τοῦ κυβερνητικοῦ τυπογραφείου⁵. Μνημονεύοντας τὴν τελευταία αὐτὴν ἰδιότητα τοῦ Πετρίδῃ ὁ Guilford προσθέτει καὶ τὴν δική

1. *Ἡ ἐθνικὴ γλῶσσα εἰς τὴν Ἐπιάνησον*, Κέρκυρα 1849, σ. 8. Ὁ Ἰδρωμένος δέν φαίνεται νὰ γνωρίζῃ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ἐλληνικοῦ κειμένου, ἐφόσον δέν κάνει λόγο γι' αὐτὸ καὶ ἐφόσον ἡ μετάφραση τοῦ ἀγγλικοῦ ἀποσπάσματος, τὴν ὁποία παραθέτει, εἶναι δική του.

2. Ν. Ἡμέρα, ἔ. ἀ., σ. 2. Βλ. καὶ εἰκ. 4. Ὁ Γεννάδιος παρέλειψε στὸ τέλος τὸ: Zante.

3. Για τὸν ἐπαναστάτη ἀρχαῖστὴ Μαρτελάο βλ. Κ. Θ. Δημαρᾶ, *Οἱ πη-*

γὲς τῆς ἐμπνευσης τοῦ Κάλβου, ἀνάτ. ἀπὸ τὴν «Νέα Ἑστία», 1946, σ. 7, καὶ Γ. Θ. Ζώρα, *Ἐπιανησιακά Μελετήματα*, Α', Ἀθ. 1960, σ. 125-181, ἰδίως σ. 130.

4. Τὴν προσγραφή τῆς Πρότασεως στὸν Πετρίδῃ ἀπὸ τὸν Βρετὸ εἶχε ἤδη δεχθῇ μὲ ἐπιφύλαξιν καὶ ὁ Κ. Θ. Δημαρᾶς, *Ἐπαφὲς τῆς νεώτερης ἐλληνικῆς λογοτεχνίας μὲ τὴν ἀγγλική...*, ἔ. ἀ., σ. 57.

5. Ντ. Κονόμος, *Ἐπιανησιακὸς Τύπος 1798-1864*, Ἀθ. 1964, σ. 90.

του μαρτυρία σ' ἐκείνην τοῦ Βρετοῦ, παρ' ὅλο πού θεωρεῖ ἔμμεση τὴν εὐθύνη τοῦ Πετρίδῃ στὴν μετάφραση τοῦ ἀγγλικοῦ κειμένου. Ὡστόσο, εἴτε μεταφραστὴς εἴτε διορθωτὴς ὑπῆρξε ὁ κωνσταντινουπολίτης λόγιος, ἢ ἀνάμειξή του στὸ ἀθλοθέτημα πρέπει νὰ εἶχε τυπικὸ χαρακτήρα. Ξέροντας τὶς γλωσσικὲς του ἀντιλήψεις, καθόλου σύμφωνες μὲ τὸν ἀρχαϊσμό τοῦ Winnock, εἶναι δύσκολο νὰ διακρίνουμε στὴν συνεργασία τους ταυτότητα κινήτρων. Ἄλλωστε, καθὼς θὰ δοῦμε, ὁ Πετρίδης δὲν θὰ διστάσῃ νὰ διακηρύξῃ, ἔστω καὶ ἔμμεσα, τὴν ἀντίθεσή του γιὰ τοὺς στόχους τοῦ ἀθλοθετήματος. Φοβᾶμαι μάλιστα πὼς ἀπὸ ἐκεῖ ἀκριδῶς ξεκινᾷ ἡ δυσμένεια τοῦ Guilford πρὸς τὸ πρόσωπό του, ἢ ὁποία διαφαίνεται μέσα ἀπὸ τὰ σχόλια τοῦ ἀντιτύπου τῆς Γενναδείου¹. Γι' αὐτὴν ὁμως δὲν ἦταν ἀσφαλῶς ἀνεύθυνος καὶ ὁ Βρετός. Ἰδιαίτερος γραμματέας τοῦ ἀγγλοῦ φιλέλληνα, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ τοῦ εἶχε μεταδώσει μέρος ἀπὸ τὴν ἐμπάθεια, μὲ τὴν ὁποία θὰ βιογραφοῦσε ἀργότερα τὸν Πετρίδη².

Ὅπως δὴποτε, στὴν αὐτοτελῇ μορφή της ἡ Πρόταση ἐκυκλοφόρησε σχεδὸν ταυτόχρονα μὲ τὶς ἀρχικὲς δημοσιεύσεις της. Ξέρουμε πὼς ὁ αὐστριακὸς πρόξενος τῆς Κέρκυρας διαβίβαζε ἀντίτυπό της στὴν Τεργέστη ἥδη στίς 27 Σεπτεμβρίου 1816³. Συνημμένο σὲ ἀλλεπάλληλες ἀναφορὰς τὸ φυλλάδιο ἐφθανε ὕστερα ἀπὸ λίγο στὰ χέρια τοῦ Μέττερνιχ. Τοὺς λόγους τῆς διαστικῆς αὐτῆς ἐνέργειας τοὺς ξέρουμε ἐπίσης: ἡ αὐστριακὴ ἀστυνομία καὶ οἱ ἀνθρωποὶ της, κινημένοι ἀπὸ ὑποψίες γιὰ τὴν ἀνάμειξη τῶν Ἀγγλων στὸ ἀθλοθέτημα καὶ διαβλέποντας μυστικούς πολιτικούς σκοποὺς ἀνάλογους μ' ἐκείνους πού, κατὰ τὶς πληροφορίες τους, ὑπολάνθαναν—ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Ρωσίας ἐκεῖ—στὴν ἴδρυση τῆς Φιλομούσου Ἑταιρίας τῆς Βιέννης, ἔκριναν ἐπείγον νὰ ἐκφράσουν τὶς ἀνησυχίες τους στὸν προϊστάμενό τους. Ὁ δαιμόνιος διπλωμάτης τοὺς ἀπαντοῦσε στίς 28 Νοεμβρίου διαλύοντας τὴν σύγχυσή τους καὶ ἐπιστρέ-

1. Δεινὸς ἑλληνιστὴς, πού μιλοῦσε καὶ ἔγραφε μὲ εὐκολία τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά (βλ. Α. Βροκίνης, *Γεωργίου Προσαλένδου ἀνέκδοτα χειρόγραφα*. . . ἔ. ἀ., σσ. 49, 61, 65) ὁ Guilford χωρὶς ἄλλο θὰ συμμεριζόταν τότε τὰ ἱδανικά τοῦ συμπατριώτη του καὶ θὰ ἐπικροτοῦσε τὶς ἐνέργειές του.

2. *Νεοελληνικὴ Φιλολογία*, Β', 1857, σ. 319-20. Τέτοιαν κακότητα δείχνει ὁ Βρετός γιὰ τὸν Πετρίδη ὥστε, ἂν καὶ ἀσφαλῶς καλὰ πληροφορημένος

γιὰ τὴν πλούσια μεταφραστικὴ παραγωγή του, ἐμφανίζεται περίπου νὰ τὴν ἀγνοῇ.

3. Βλ. Π. Ἐνεπεκίδης, *Ρήγας - Ὑψηλάντης - Καποδίστριας*, Ἀθ. 1965, σ. 198. Ἐπίσης Ε. Κούκκου, *Ὁ Καποδίστριας καὶ ἡ Παιδεία 1803-1822. Α' - Ἡ Φιλόμουνος Ἑταιρεία τῆς Βιέννης*, Ἀθ. 1958, σ. 47, καὶ Γ. Λατοῦ, *Ἡ Φιλόμουνος Ἑταιρεία τῆς Βιέννης (1814-1820)*, ΕΜΑ 12 (1962), Ἀθ. 1965, σ. 192. Τὴν χαριτωμένη περιπέ-

φροντάς τους τὸ ἀντίτυπο ποὺ σήμερα σώζεται στὰ Κρατικὰ Ἀρχεῖα τῆς Βιέννης¹. Λίγους μῆνες ἀργότερα ὁ «Λόγιος Ἑρμῆς» ἀναδημοσίευσε τὴν Πρότασιν μὲ σχόλια καὶ παρατηρήσεις ἀνώνυμου ἑπτανήσιου ἐπιστολογράφου τοῦ ἀπὸ τὴν Τεργέστη². Γιὰ τὴν αὐστριακὴ λογοκρισία δὲν εἶχε πιά σημασία ἡ δημοσίευση τοῦ κειμένου ἀκόμη καὶ μέσα στὴν ἴδια τὴν πρωτεύουσα τῆς Αὐστρίας.

Ἄς γυρίσουμε ὅμως στὰ Ἑπτάνησα. Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1817 οἱ ὀργανωτὲς τοῦ διαγωνισμοῦ ἀπευθύνονταν ἀπὸ τὶς στήλες τῆς Gazzetta ξανά στοὺς νέους τῆς Ἑπτανήσου³. Τοὺς ὑπενθύμιζαν τὴν προσέγγισή του, τοὺς ἐκαλοῦσαν ν' ἀποδείξουν μὲ τὴν πρόθυμη συμμετοχή τους ὅτι «τὸ ὄφελος τὸ ἐκ τῆς σπουδῆς τῆς πατρίου γλώσσης, εἶναι τόσον πολλὰ γνωστὸν καὶ εἰς τὰς νήσους ταύτας, καθὼς εἶναι καὶ εἰς ὅσους τόπους ἔχουσι μίαν σωστὴν ἰδέαν περὶ τοῦ κοινοῦ καλοῦ», καὶ παρεῖχαν συμπληρωματικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν ἐναρξὴ καὶ διεξαγωγὴ τοῦ διαγωνισμοῦ. Δὲν ἔχουμε πληροφορίες κατὰ πόσο οἱ ἑπτανήσιοι νέοι ἀνταποκρίθηκαν στὴν πρόσκληση. Ὁ Ἑμμανουὴλ Θεοτόκης διαβεβαιώνει, καθὼς εἶδαμε, ὅτι τὰ ἔπαθλα τοῦ Winnock «παρώτρυναν ἀμιλλαν εὐγενή». Ὡστόσο κάποιες ἐνδείξεις, τὶς ὁποῖες δὲν μπορούμε ν' ἀγνοήσουμε, ὁδηγοῦν πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνση:

Στις 25 Σεπτεμβρίου τοῦ ἰδίου χρόνου ἔγινε στὴν Κέρκυρα ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων στοὺς πρώτους νικητὲς: τὸν παργγηδὸ Νικόλαο Μανιάκη, καθηγητὴ ἀργότερα τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας, τὸν Ἀνδρέα Θεοτόκη, γιὸ τοῦ Ἑμμανουήλ⁴, καὶ τὸν Σπυρίδωνα Βασιλείου ἀπὸ τὴν

τεία τοῦ φυλλαδίου παρακολουθοῦμε μὲ περισσότερες λεπτομέρειες στὸν Π. Ἐνεπεκίδη, ἔ. ἀ., σ. 198-99. Πουθενά ὅμως δὲν ταυτίζεται τὸ φυλλάδιο, οὔτε ἀναφέρεται κανένα βιβλιογραφικὸ του στοιχεῖο.

1. Π. Ἐνεπεκίδης, ἔ. ἀ. σ. 190.

2. 1 Μαρτίου 1817, τεῦχος 5, σ. 74-84. Ἡ ἀναδημοσίευση ἔγινε ἀπὸ τὸ ἔντυπο, παραλείφθηκε ὅμως μία ὁλόκληρη παράγραφος ἀπὸ τὴν σ. 2 (: «Ἡ Ἑλλάς πρέπει τινὰς πολλὰ νὰ τὸ ἐλπίζη...»). Κατὰ τὸν Ἰω. Γεννάδιο, ὁ ἐπιστολογράφος τῆς Τεργέστης, ποὺ ὑπογράφεται μὲ τὰ ἀρχικὰ Δ. Π., εἶναι ἴσως ὁ Δημήτριος Παῦλος (γρ. Ποῦλος) μεταφραστὴς καὶ ἐκδότης στὰ 1800 -

1801 (i), 1806 καὶ 1807 τοῦ «Λόγος εἰσαγωγικὸς εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Διναϊκῆς Ἑταιρείας τῆς Λόνδρας...», πβ. E.B., A', ἀριθ. 25, 478, 3231.

3. Ἐφημερίς Ἰωνική, ἀριθ. 101, 24 Ἰουλίου 1817, σ. 4.

4. Ὁ Ἀνδρέας Θεοτόκης ἦταν τότε 15 χρονῶν, ἀλλὰ τὸ βραβευμένο Αὐτοσχέδιον πόνημα τῆς ἑλληνικῆς γλώττης περὶ (1817) οἱ παλαιότεροι μελετητὲς τοῦ γλωσσικοῦ μας ζητήματος (Κ. Σάθας, βλ. σ. 204, σημ. 2) τὸ ἐπρόσεξαν περισσότερο ἀπ' ὅσο ἄξιζε σ' ἓνα νεανικὸ γύμνασμα. Τὸ φυλλάδιο αὐτό, ποὺ ἴσως νὰ ἐπρόσθετε καινούργια στοιχεῖα ἢ νὰ ἐπιβεβαίωνε τὶς γνωστὲς μας ἤδη μαρτυρίες, δὲν μπό-

Πρέβεζα. Ἡ εἰδηση δημοσιεύεται στὴν Gazzetta¹ μέσα σὲ πέντε ὅλες-ὅλες γραμμές, ὁμολογουμένως πολὺ λίγες γιὰ ἓνα γεγονός ποὺ εἶχε προετοιμασθῇ μὲ ξεχωριστὲς φροντίδες καὶ ἀναγγεληθῇ μὲ ἀνάλογες προσδοκίες. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά οἱ ἐπιφυλάξεις ὅσες διατυπώθηκαν ἀπὸ ἑπτανήσιους λογίους τὸν ἴδιο ἐκεῖνο χρόνο γιὰ τὶς θεωρητικὲς θέσεις τοῦ ἀθλοθετήματος—καὶ δὲν εἶναι εὐκολο νὰ ἐπιστημάνουμε τὴν ἔκτασή τους—μαρτυροῦν πὼς τὰ ἀρχαῖα γλωσσικὰ κηρύγματα τοῦ ἀθλοθέτη δὲν εἶχαν πέσει σὲ πρόσφορο ἔδαφος. Τὸ θέμα τοῦ διαγωνισμοῦ εἶναι «συγχυσμένα ἐκφρασμένον· τοῦλάχιστον περιέχει ὑπόθεσιν εἰσέτι ἀμβίβολον καὶ ἐρίσιμον...». Ἐν αὐτὰ ὑποστηρίζει ὁ μετριοπαθὲς ἐπιστολόγραφος τοῦ «Λόγιου Ἑρμῆ» (Μάρτιος 1817)², ὁ Πλάτων Πετρίδης στὴν «Εἰδοποίηση» (ἄνοιξη 1817), ἐλέγχοντας τὶς ἀντιλήψεις τῶν ἀρχαῖστων, κάνει, νομίζω, σαφῇ ὑπαινιγμὸ καὶ στὸ ἀθλοθέτημα, ὑπονομεύοντας ἔτσι τὴν προσπάθεια τοῦ Winnock σὲ μιὰ καίρια γιὰ τὸν διαγωνισμὸ στιγμή: «ὅταν ἡ χίμαιρα τοῦ νὰ κατασταθῇ καὶ πάλιν κοινὴ εἰς τὰ στόματα τοῦ πλήθους ἡ γλῶσσα ἐκείνων, ὅπου ἓνα καιρὸν ἀκούοντες καταλάμβαναν τὸν Δημοσθένην καὶ Εὐρυπίδην, ἐδείχθη ὅχι μόνον ἀπρακτος, ἀλλὰ καὶ ἐπιζήμιος διὰ τὰ ἐμπόδια ὅπου παρέμβαζεν εἰς τὸν φωτισμὸν τοῦ Ἑθνους, τότε καὶ μόνον τότε ἡ τωρινὴ γλῶσσα ἠμπόρεσε νὰ ξεδιπλώσῃ τὴν ἔμφυτόν της δύναμιν»³. Ἡ στάση τοῦ Πετρίδη εἶναι ἄγνωστο ἂν ἐπηρέασε σὲ ὁποιαδήποτε κατεύθυνση, ἀλλὰ πέρα ἀπὸ τὶς προσωπικὲς ἀρχές τοῦ λογίου, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀπηχῇ καὶ τὴν ζωντανὴ γλωσσικὴ παράδοση τῶν Ἑπτανήσων καὶ νὰ ξεπηδάει ἀπὸ τὸ ἴδιο κλίμα μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο γεννιόταν, μερικὰ χρόνια ὕστερα, ἓνα ἀπὸ τὰ σκληρότερα κείμενα ἐναντίον τοῦ ἀρχαϊσμοῦ: ὁ σολωμικὸς «Διάλογος».

Τὸ ὅτι ἄλλωστε ὁ διαγωνισμὸς τοῦ 1817 πρέπει νὰ ἐπέρασε ἀπαράτρητος στὰ Ἑπτάνησα, καταδείχθηκε καὶ ἀπὸ τὴν συνέχειά του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν στροφὴ ποὺ ἐσημειώθηκε στὶς ἰδέες τοῦ Winnock ὅχι πολὺ ἀργότερα. Συνεπῆς σὲ ὑπόσχεσή του γιὰ τὴν ἐπανάληψη τοῦ διαγωνισμοῦ⁴, ὁ ἄγγλος ἱερωμένος ἀθλοθέτησε τὸν ἴδιο ἐκεῖνο χρόνο νέα βραβεῖα. Αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ ἀθλοθέτημα ἐδημοσιεύθηκε, ὅσο ξέρω, μονάχα στὴν Gazzetta (Νοέμβριος 1817)⁵. Φανερὴ εἶναι ἡ προσπάθεια

ρεσα δυστυχῶς νὰ τὸ βρῶ στὶς δημόσιες βιβλιοθῆκες τῶν Ἀθηνῶν.

1. Ἐφημερίς Ἰωνικὴ, ἀριθ. 106, 23 Ὀκτωβρίου 1817, σ. 5. Πβ. Gazzetta Jonia, ἀριθ. 172, 11 Ὀκτωβρίου 1817, σ. 4. Βλ. ἐπίσης Ἐφ. Ἰωνικὴ,

ἀριθ. 107, 6.11.1817, σ. 6.

2. Ἐ. ἀ., σ. 82, σημ. 7.

3. Εἰδοποίησις, σ. 1. Βλ. εἰκ. 3.

4. Βλ. Πρότασις, σ. 6.

5. Ἐφ. Ἰωνικὴ, ἀριθ. 107, 6 Νοεμβρίου 1817, σ. 6. Ὁ ἀθλοθέτης ἐμφα-

νὰ προσφερθοῦν τώρα περισσότερα ἐρεθίσματα γιὰ τὴν προσέλκυση ὑποψηφίων: ὁρισμένες βελτιώσεις στὴν ὀργάνωση τοῦ διαγωνισμοῦ καθιστοῦσαν εὐχερέστερη τὴν ἀμιλλα, ἄλλες ἐξασφάλιζαν τὴν ἀντικειμενικότητα καὶ τὴν ἀμεροληψία τῶν κριτῶν, ἐνῶ μιὰ καινούργια διάταξη καθιέρωνε καὶ τὴν βράβευση τοῦ ἐλληνοδιδασκάλου ποὺ θὰ κρινόταν «ἐπιμελέστερος καὶ ἀξιώτερος τῶν λοιπῶν» σύμφωνα μὲ τὸ ποσοστὸ ἐπιτυχίας τῶν μαθητῶν του στὸν διαγωνισμό¹. Ὡστόσο λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν λήξη τῆς προθεσμίας (12 Αὐγούστου 1818) γιὰ τὴν παράδοση τῶν γυμνασμάτων—θέμα τους ἦταν ὁ Δημοσθένης καὶ οἱ ὑπηρεσίες του στὸν Ἑλληνισμό—μιὰ ἀνακοίνωση στὴν ἰταλόφωνη Gazzetta² εἰδοποιοῦσε τοὺς ἀναγνώστες τῆς ὅτι ἡ προθεσμία παρατεινόταν ὡς τὴν 1 Ἰανουαρίου 1819. Ὅμως οὔτε τὸ μέτρο αὐτὸ μοιάζει νὰ ἐτόνωσε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ἑπτανησίων γιὰ τὸν δεύτερο διαγωνισμό, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει—ἐγὼ τουλάχιστο δὲν κατόρθωσα νὰ βρῶ—καμμιά εἰδηση γιὰ τὴν τέλεσή του. Τὸ πιθανώτερο εἶναι πὼς ἐματαιώθηκε καὶ πὼς ἡ ματαιώσή του ἀποφασίσθηκε σιωπηρὰ γιὰ τὸν λόγο τὸν ὅποιο δὲν ἀποκρύπτουν σὲ παρόμοιες περιπτώσεις οἱ ὀργανωτὲς τῶν διαγωνισμῶν αὐτῶν: «δι' ἑλλειψιν συνδρομητῶν»³.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ (1819) ὁ Winnock ἐκλεγόταν γραμματέας τῆς νεοσύστατης τότε Βιβλικῆς Ἑταιρίας τῆς Κέρκυρας μαζί μὲ τὸν Ἀνδρέα Θεοτόκη καὶ τὸν Δημήτριο Ζερβό⁴. Πολέμιος τῆς ἰδέας γιὰ τὴν μετάφραση τῶν Γραφῶν στὴν Πρόταση, συμμερίζεται τώρα τὶς ἀντίθετες ἀπόψεις, κάνοντας ἔτσι τὴν πρώτη ὑποχώρηση ἀπέναντι στὶς παλαιότερες διακηρύξεις του. Ἄν αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθῇ πράξη πολιτικῆς, προορισμένη νὰ ἐξυπηρετήσῃ τοὺς γενικώτερους σκοποὺς τῆς Βρετανικῆς Βιβλικῆς Ἑταιρίας, ἢ μετάφραση στὰ ἀγγλικά τῆς νεοελληνικῆς Γραμματικῆς τοῦ J. David ἑξὶ χρόνια ἀργότερα (1825), ἦρθε νὰ ἐπιβεβαιώσει τὴν ἀλλαγὴ ποὺ εἶχε συντελεσθῇ στὶς γλωσσικὲς ἀντιλήψεις τοῦ Winnock. Ἡ ἀρχαία γλῶσσα ἐξακολουθοῦσε ν' ἀποτελῇ πάντα γι' αὐτὸν τὴν ἰδανικὴ τελειότητα, μὰ τώρα δέχεται πὼς οἱ γέφυ-

νίζεται καὶ πάλι ἀνώνυμος: «Φιλέλλην τις Ἀγγλος».

1. Θὰ ἄξιζε νὰ προσεχθῇ ὁ διαγωνισμὸς αὐτός, γιὰτὶ ὀργανώθηκε σύμφωνα μὲ τὰ πρότυπα ποὺ συναντᾶμε στὴν Ἑλλάδα σὲ μεταγενέστερες ἐποχὲς (ἡ ταυτότητα τῶν ὑποψηφίων μυστική, χρῆση ψευδωνύμων κλπ.).

2. Gazzetta degli Stati Uniti delle Isole Jonie, ἀριθ. 31, 20.7/1.8.1818, σ. 4. Στὴν ἐλληνικὴ Gazzetta δὲν ἐδημοσιεύθηκε ἡ ἀνακοίνωση.

3. Δηλ. ὑποψηφίων νὰ διαγωνισθοῦν. Βλ. ἐλληνικὴ Gazzetta, ἀριθ. 19, 3/15 Νοεμβρίου 1818, σ. 4.

4. Βλ. σ. 206, σημ. 2.

ρες πρὸς τὰ ἐκεῖ ἔχουν ἀποκοπή: «Οἱ ἴδιοι οἱ Ἕλληνες—σημειώνει στὸν πρόλογο τῆς Γραμματικῆς¹—ποῦ γράφουν γι' αὐτὸ τὸ θέμα, θὰ ἐπιθυμοῦσαν πολὺ φυσικὰ νὰ ὑπερπηδήσουν, ἂν ἦταν δυνατόν, τὸ μεγάλο κενό, τὴν φθορὰ τοῦ χρόνου, ὃ ὅποιος ἔχει διαρρεύσει ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ τοὺς μακρυνοὺς ἐνδοξοὺς προγόνους τους, καὶ νὰ φέρουν τοὺς μαθητές τους σὲ ἄμεση ἐπαφή μὲ τὴν τελειότητα τοῦ λόγου. Τοῦτο εἶναι ὀλότελα ἀκατόρθωτο». Ὑστερα ἀπὸ δέκα χρόνια παραμονῆς στὰ Ἑπτάνησα ὁ Winnock δὲν ἔχει μονάχα συνειδητοποιήσει ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν ἀρχαίων ἦταν πιά ἓνα ἀπομακρυσμένο εἶδωλο, ἀλλὰ καταδικάζει καὶ ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἐκζητήσεις τῶν γραμματικῶν ποῦ—ἔπως λέει ὁ ἴδιος—«περισσότερο ἀπὸ ὅσο ἡ σύγχρονη ἐποχὴ δικαιολογεῖται² συσχέτιζαν τὴν νέα γλῶσσα μὲ τὴν παλαιά. Σὲ ἄλλο σημεῖο³ γίνεται ὑπερασπιστὴς τῆς νεοελληνικῆς, πιστεύει πὼς οἱ Ἕλληνες κάτω ἀπὸ ὀρισμένες προϋποθέσεις «θὰ ἀνυψώσουν σιγὰ-σιγὰ τὴν γλῶσσα τους σὲ βαθμὶ καθόλου ἀνάξιο τῶν ἀπαράμιλλων προγόνων τους» καὶ ἀναγνωρίζει σ' αὐτὴν μιὰ «γοητευτικὴ ἀφέλεια» καὶ μιὰ «παιχνιδίζουσα ἀπλότητα», ἰδιότητες τὶς ὁποῖες ἀποδίδει—προκειμένου γιὰ τὶς ἐθνικὲς γλωσσες—στὴν ἐπίδραση «ἰσχυρῶν πνευμάτων καὶ ζωηρῆς καὶ σπινθηροδόλας φαντασίας ἀνάμεσα στὶς κατώτερες τάξεις».

Ἐμμ. Ν. Φραγκίσκος

1. *The Modern Greek Grammar...*
Λονδῖνο 1825, σ. V.

2. Ἔ. ἀ., σ. VI.

3. Ἔ. ἀ., σ. 112, σημ. 1.